

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., ve věci žalobců **a) A. P.**, bytem T. 339, Ú., a **b) J. P.**, bytem P. 593, U., zastoupených Mgr. Markem Štenclem, advokátem se sídlem Nový Malín 240, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2014, č. j. KUOK 49285/2014, ve věci určení existence veřejně přístupné účelové komunikace,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 17. 6. 2014, č. j. KUOK 49285/2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 9.364,60 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Štencle, advokáta se sídlem Nový Malín 240.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 9.364,60 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Štencla, advokáta se sídlem Nový Malín 240.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobci se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhali přezkoumání ve výroku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Úsov ze dne 18. 3. 2014, č. j. MěÚs 321/14 (dále jen „správní orgán I. stupně“), který v působnosti silničního správního úřadu dle § 40 odst. 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPK“), rozhodl dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), že *na části (trojúhelníkový výsek po pravé straně parcely, na který navazuje most – při vjezdu z ulice Třebovská) pozemkové parcely č. 227 zahrada o výměře 95 m² v k. ú. Úsov-město, evidované Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, katastrální pracoviště Šumperk, pro katastrální území Úsov-město, LV č. 607, jejímiž vlastníky jsou žalobci, se deklaruje veřejně přístupná účelová komunikace podle § 7 odst. 1 ZPK.*

B. Žalobní body

Žalobci v žalobě namítali, že:

- 1) výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro neurčitost, neboť z něj není zřejmé, v které části pozemku parc. č. 227 v k. ú. Úsov-město se má deklarovaná účelová komunikace nacházet, proč je v rozhodnutí uvedena právě výměra 95 m², kde a v jakém tvaru má tato výměra být a jak je ohraničena. Část pozemku, na níž se má účelová komunikace nacházet, měla být dle žalobců v rozhodnutí definována přinejmenším pomocí snímku katastrální mapy, lépe však geometrického plánu;
- 2) žalovaný ignoroval odvolací námitku, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal se všemi provedenými důkazy, zejména s písemnými vyjádřeními I. Ž. a L. V. (sester předchozího vlastníka pozemku), a dále bezdůvodně označil za účelové vyjádření I. D. jen pro její příbuzenský vztah k žalobcům;
- 3) žalovaný nezhojil v odvolání namítanou procesní vadu v řízení před správním orgánem I. stupně spočívající v tom, že tento vycházel z výpovědí svědků, které měly být podány dne 19. 9. 2013 na místě samém, kam byli tito svědci předvoláni dle § 59 s. ř. Žalobcům není zřejmé, o jaký procesní úkon se vlastně mělo jednat, neboť z jednání dne 19. 9. 2013 byl pořízen zápis, který přítomní svědkové pouze podepsali, avšak v němž nejsou zachyceny výpovědi jednotlivých svědků a ani přítomné žalobkyni nebyla dána možnost klást svědkům dotazy. Předmětné výpovědi jsou proto jakožto výpovědi svědků dle § 55 s. ř. procesně nepoužitelné;

- 4) existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku žalobců parc. č. 227 v k. ú. Úsov-město je vyloučena, neboť žalobci nedali nikdy, a to ani konkludentně, souhlas s užíváním jejich pozemku jako veřejné cesty, přičemž v řízení nebylo prokázáno ani to, že by tak učinil předchůdce žalobců, a dále není splněna podmínka nenahraditelné komunikační potřeby uvedené cesty, neboť na pozemek parc. č. 1335/29 v k. ú. Úsov-město (ul. Zápotočí) je zajištěn přístup z jiné části města, přičemž toto komunikační napojení využívají i vozy nadměrné velikosti;
- 5) správní orgány obou stupňů se nezabývaly otázkou, zda může být vůbec vozidly užíván most, vedoucí přes vodní tok, který na pozemek žalobců parc. č. 227 navazuje, tj. zda byl tento most vůbec stavebně povolen a zkolaudován.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní body jsou totožné s odvolacími námitkami, s nimiž se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázal.

D. Replika žalobce

Dne 21. 6. 2016 a 30. 6. 2016 byla soudu doručena další vyjádření žalobců ve věci společně s listinnými důkazy. Jelikož však předmětná podání došla soudu až poté, co byl dne 16. 6. 2016 vyhlášen ve věci rozsudek vyvěšením jeho zkráceného písemného vyhotovení na úřední desce soudu [§ 49 odst. 11 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], nemohl soud již k obsahu těchto podání přihlížet.

E. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

E.1 Neurčitost výroku – vymezení cesty

Výrokem rozhodnutí je třeba rozumět vlastní autoritativní a závazné řešení otázky, která je předmětem správního řízení (§ 68 odst. 2 s. ř. s.). Otázkou předmětného řízení o určení právního vztahu byla existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku žalobců, tj. rozhodnutí o tom, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo dle § 142 s. ř. O této otázce rozhodl správní orgán I. stupně tak, že „na části (trojúhelníkový výsek po pravé straně parcely, na který navazuje most – při vjezdu z ulice Třebovská) pozemkové parcely č. 227 zahrada o výměře 95 m² v k. ú. Úsov-město, evidované Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, katastrální pracoviště Šumperk, pro katastrální území Úsov-město, LV č. 607, jejímiž vlastníky jsou žalobci, se deklaruje veřejně přístupná účelová komunikace podle § 7 odst. 1 ZPK.“

Výroková část je tedy základní a v podstatě nejdůležitější částí rozhodnutí správního orgánu, proto je vyžadováno, aby byl výrok jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze tato část rozhodnutí je závazná, schopná právní moci a vykonatelná (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. ÚS 583/2003). Nezbytnou podmínkou určitosti výroku rozhodnutí je, aby byl jeho obsah seznatelný a jednoznačně pochopitelný i pro osoby, které nebyly účastníky řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, tj. pro všechny subjekty, aniž by tyto musely znát podrobně obsah správního spisu.

Krajský soud však sdílí názor žalobců, že uvedeným kritériím takové vymezení části pozemku, na níž se má nacházet veřejně přístupná účelová komunikace, neodpovídá. Soudu se totiž z označení části pozemku „*trojúhelníkový výsek po pravé straně parcely, na který navazuje most – při vjezdu z ulice Třebovská*) *pozemkové parcely č. 227 zahrada o výměře 95 m²*“ jednoznačně nepodává, o jaký konkrétní „trojúhelníkový výsek“ pozemku parc. č. 227 v k.ú. Úsov-město se jedná. K dosažení představy o tom, kde se má dle správního orgánu nacházet těleso předmětné účelové komunikace, se tak nelze bez správního spisu obejít, přičemž však ani s jeho pomocí není možné dospět k představě zcela jasné, neboť jeho obsahem jsou toliko fotografie, náčrt (zřejmě vyhotovený žalobci) připojený k žádosti ze dne 6. 9. 2011 a nejasný náčrt v katastrální mapě, který je přílohou zápisu ze dne 19. 9. 2013.

Krajský soud uvádí, že z hlediska určitosti výroku není nezbytné (a v případě vymezení části pozemku ani dobře možné), aby byla dotčená část pozemku přímo ve výroku rozhodnutí slovně popsána, nýbrž plně postačuje, aby správní orgán odkázal na přílohu rozhodnutí, v níž podrobně uvede údaje, které konkretizují danou skutkovou okolnost, tj. v případě vymezení části pozemku geometrický plán. Uvedený odkaz se s ohledem na materiální právní moc výroku rozhodnutí (jeho závaznost) musí objevit právě ve výrokové části, přičemž musí jít o takovou identifikaci geometrického plánu (označení střediska geodézie a kartografie nebo znalce, který plán vypracoval, datum plánu, jeho název a číslo), která učiní předmětný odkaz nezaměnitelným.

Obdobným případem se zabýval Krajský soud v Ostravě již v rozsudku ze dne 5. 6. 2014, č. j. 22 A 144/2012 – 31, jehož věcnou správnost potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 148/2014 – 36, který zdůraznil, že výrok rozhodnutí správního orgánu musí být určitý, srozumitelný a konkrétní tak, aby ani v budoucnu nemohla vzniknout pochybnost o tom, kde zcela přesně je daná účelová komunikace na dotčených pozemcích situována a v jaké délce a šířce přes tyto pozemky vede. Určení polohy účelové komunikace na části pozemku pomocí geometrického plánu je bezpochyby žádoucí, neboť zajišťuje, že poloha účelové komunikace bude určena tak, aby o ní nevznikaly v budoucnu pochybnosti. Dlužno současně poznamenat, že ve zmíněné věci bylo rozhodnutí správního orgánu posouzeno jako nesrozumitelné, přestože část pozemku, na níž se měla sporná komunikace nacházet, byla vymezena geometrickým plánem, který byl součástí správního spisu, nebyl však součástí výroku rozhodnutí. Logicky tedy (tím spíš) nemůže z hlediska určitosti obstát rozhodnutí, které neobsahuje odkaz na přesné vymezení dotčené části pozemku ani v odůvodnění.

Lze tedy shrnout, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s výrokem rozhodnutí žalovaného je neurčitý, a tudíž nesrozumitelný.

E.2 Procesní vady v řízení před prvostupňovým orgánem

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně rozhodl poprvé ve věci rozhodnutím ze dne 19. 6. 2013, č. j. MěÚs 649/13, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 7. 2013, č. j. KUOK 67599/2013. Ve zrušujícím rozhodnutí vytkl žalovaný správnímu orgánu I. stupně četná procesní pochybení, mj. mu uložil, aby v případě, že uzná za potřebné, se ve věci konalo místní šetření, uvědomil o tom všechny účastníky řízení a vydal usnesení o provedení důkazu místním ohledáním dle § 54 s. ř. Správní orgán I. stupně po vrácení věci dne 27. 8. 2013 vyhotovil s odkazem na § 59 s. ř. „Předvolání k podání svědeckých výpovědí“ na den 19. 9. 2013 v 17:00 hod. před nemovitost Zápotočí č. p. 110, které zaslal žalobcům, a dále 7 osobám v postavení svědků. Žalobce se z jednání omluvil. Z jednání (podání svědeckých výpovědí) vyhotovil správní orgán I. stupně zápis, v němž uvedl: *„Dne 19. 9. 2013 bylo svoláno jednání k vyjádření svědků existující komunikace spojnice mezi ul. Zápotočí a Třebovská. Svědci uvedli, že ul. přes potok byly spojeny brodem, který byl po 70 letech nahrazen mostem, který se využíval do doby, než paní A. P. most zahradila.“* Pod uvedeným textem je uvedeno: *„Souhlasím s tímto zápisem“*, a následují podpisy 11 osob. Dále je v zápisu uvedeno jako vyjádření žalobkyně: *„S uvedeným výše zapsaným zápisem nesouhlasím. Příloha zápisu byla dopsána po podpisu zápisu ze strany svědků s jejich souhlasem. Nesouhlasím s vyjádřením svědků, a to z toho důvodu, že každý svědek uvádí něco jiného. Dokládám vytýčení pozemků.“* Následně podáním ze dne 21. 10. 2013 žalobkyně předmětný zápis napadla, když uvedla, že zápis nezachycuje skutečná vyjádření svědků, svědci nebyli řádně vyslechnuti, uváděli, že původní cesta vedla šikmo a nikoli přes pozemek parc. č. 227, což v zápise není uvedeno, a dále že zápis neobsahuje ani úplné vyjádření žalobkyně, které nadto nebylo umožněno se k věci v plné šíři vyjádřit. Dále namítla, že nevěrohodná je rovněž k zápisu připojená mapa, v níž provedl vyznačení cesty až dodatečně zřejmě starosta obce. V rozhodnutí ze dne 18. 3. 2014 správní orgán I. stupně dovedl z „výpovědi svědků z nařízeného jednání ze dne 19. 9. 2013“, že od roku 1976 byla na pozemku parc. č. 227 v k. ú. Úsov-město užívána komunikace jako veřejná. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (na str. 8) uvedl, že *„do roku 1999, kdy pozemek koupili odvolatelé, byla pozemní komunikace na pozemku parc. č. 227 v k. ú. Úsov-město veřejností užívána, nikdo proti tomu nebrojil, což se dá dovodit z výpovědí svědků získaných na ústním jednání konaném dne 19. 9. 2013.“* K námitce žalobkyně ve vztahu k obsahu a věrohodnosti zápisu ze dne 19. 9. 2013 žalovaný uvedl (str. 10 rozhodnutí), že listiny byly podepsány všemi předvolanými svědky, katastrální mapa taktéž, proto nemá žalovaný důvod pochybovat o nezákonnosti nebo nesprávnosti předmětných listin a vyjádření v nich uvedených.

Dokazování je právem upravený postup správního orgánu, kterým získává poznatky o rozhodných skutečnostech sloužících pro meritorní rozhodnutí, tj. jedná se o nejdůležitější část správního řízení, neboť na jeho základě mohou být potvrzeny či vyvráceny skutečnosti, které jsou rozhodné pro posouzení dané věci. Důkazy mohou být prováděny v rámci ústního jednání nebo mimo něj.

Krajský soud se ztotožňuje s žalobci, že z výše popsaného procesního postupu správního orgánu I. stupně, který lze nazvat procesním "galimatyášem", není zcela zřejmé, jaký úkon zamýšlel správní orgán dne 19. 9. 2013 před nemovitostí Zápotočí č. p. 110 učinit, a z obsahu zápisu ze dne 19. 9. 2013 není ani zřejmé, jaký úkon ve výsledku správní orgán učinil. S ohledem na skutečnost, že místem konání předmětného úkonu bylo místo mimo sídlo správního orgánu, bylo lze očekávat, že bude prováděn důkaz ohledáním dle § 54 s. ř., zaměřený na přesné vytýčení sporné komunikace. Tak tomu však dle obsahu zápisu ze dne 19. 9. 2013 nebylo. Z označení předvolání ze dne 27. 8. 2013 i z obsahu zápisu ze dne 19. 9. 2013 totiž vyplývá, že se fakticky jednalo o ústní jednání konané na místě samém, jehož hlavním předmětem měl být výslech svědků.

Ačkoli s. ř. neupravuje výslovně, jak má výslech svědka probíhat, uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publikovaném pod č. 2208/2011 Sb. NSS, že *"občanský soudní řád v § 126 odst. 3 a trestní řád v § 101 odst. 2 shodně stanoví, že svědek musí souvisle vyličit vše, co ví o předmětu výslechu. Teprve následně jsou svědkovi kladeny otázky. Dodržení tohoto postupu je významné při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka. Není sebemenšího důvodu, proč by tato obecná metodologie výslechu svědka neměla být aplikována i v řízení správním. Tím spíše, že dle § 126 odst. 3 o. s. ř. by byl na základě § 64 s. ř. s. povinen postupovat i správní soud, pokud by přistoupil k zopakování či doplnění dokazování (výslechu svědka) provedeného ve správním řízení (§ 77 odst. 2 s. ř. s.)."*

Z § 18 odst. 1 s. ř. dále vyplývá, že o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol, jehož obsahem je dle § 18 odst. 2 s. ř. mj. vyličení průběhu předmětného úkonu, jímž je v případě výslechu svědka nutno rozumět především zachycení obsahu výpovědi daného svědka, ale také zachycení obsahu poučení, jehož se svědkovi ze strany správního orgánu dle § 55 odst. 5 s. ř. dostalo.

Právo účastníků řízení klást svědkům při ústním jednání a místním ohledání otázky sice s. ř. (na rozdíl od zákona č. 71/1967 Sb.) výslovně nezakotvuje, neznamena to však, že by tato možnost byla vyloučena. Naopak, je-li svědecká výpověď činěna za přítomnosti účastníka řízení, měl by správní orgán položení otázek účastníkem připustit.

Důkaz získaný svědeckou výpovědí je třeba následně, stejně jako jiné důkazy, posuzovat v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů jednotlivě, ale též ve vzájemné souvislosti s jinými důkazy. V odůvodnění rozhodnutí je pak správní orgán povinen své hodnotící úvahy uvést (§ 68 odst. 3 s. ř.).

Z výše popsaného obsahu zápisu ze dne 19. 9. 2013 vyplývá, že provedení výslechu svědků, zachycení obsahu jejich výpovědí ani hodnocení těchto "výpovědí" správními orgány popsaným zákonným pravidlům vůbec neodpovídá. Předmětný zápis náležitosti protokolu o výslechu svědka dle § 18 odst. 1 a 2 s. ř. neobsahuje,

není v něm uvedeno, co který ze svědků konkrétně uvedl, nač byl správním orgánem, popř. přítomnou žalobkyní tázán, ani zda a o čem byli svědci správním orgánem poučeni. Následně správní orgán I. stupně ani žalovaný nehodnotili (neboť ani nemohli) jednotlivě a ve vzájemných souvislostech výpovědi svědků a ani jejich výpovědi nekonfrontovali s ostatními provedenými důkazy a skutkovými tvrzeními žalobců.

Krajský soud proto uzavírá, že správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný flagrantním způsobem porušili § 18, § 55 a § 50 odst. 4 s. ř., v důsledku čehož nelze považovat výslechy svědků ze dne 19. 9. 2013 za zákonné, resp. nelze dotčené osoby vůbec považovat za vyslechnuté. Při odhlédnutí od těchto nezákonně provedených „výslechů“ svědků pak z ostatních důkazů provedených ve správním řízení nelze učinit jednoznačný závěr, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, ob stojí.

Ve vztahu ke katastrální mapě, která je připojena jako příloha zápisu ze dne 19. 9. 2013, lze uvést toliko, že jsou v ní sice obsaženy nějaké podpisy osob, samotný náskres v této mapě obsažený je však nejasný. Správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí neuvedly, jaké skutkové zjištění z uvedené katastrální mapy učinily.

Dále je třeba žalovanému vytknout, že nezhojil procesní pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v hodnocení „svědectví paní D.“, které bylo bez uvedení jeho obsahu odmítnuto jako účelové toliko pro existenci příbuzenského vztahu k žalobkyni. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na návrh na provedení důkazu čestnými prohlášeními I. Ž. a L. V., musí správní orgány s ohledem na obsah těchto prohlášení zvážit provedení výslechu těchto svědků.

F. Závěr

Námitkami směřujícími proti věcnému posouzení se soud s ohledem na vytknutá procesní pochybení již nemohl zabývat. Při novém projednání věci však nechť žalovaný vezme na zřetel bohatou judikaturu správních soudů, týkající se veřejně přístupných účelových komunikací.

Krajský soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, spočívající v nesrozumitelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a dále v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; v něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právními názory soudu vyslovenými v tomto zrušovacím rozsudku.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšní žalobci mají právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady každého z žalobců ve výši 9.364,60 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní

poplatek ve výši 3.000 Kč a 2) náklady za zastupování advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 4.960 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále snížena o 20 % dle § 12 odst. 4 AT na částku 2.480 Kč), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony v rozsahu jedné poloviny částky 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1.104,60 Kč (tj. 21 % z částky 5.260 Kč), neboť zástupce žalobců je plátcem uvedené daně.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

V Olomouci dne 15. června 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu